

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 1580/2559

นายสมศักดิ์ เอกมณีนิลโจทก์ บริษัทดาวบูรพาเซอร์วิส จำกัดจำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 118, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 9, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 52, พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ. 2541 มาตรา 119, ป.วิ.พ. มาตรา 142, พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ. 2522 มาตรา 31, ป.อ. มาตรา 341

ย่อ / หลักกฎหมาย

ศาลแรงงานภาค 2 พิพากษาให้จำเลยชำระดอกเบี้ยของต้นเงินค่าชดเชยในอัตราร้อยละ 15 ต่อปี แก่โจทก์ โดยให้เหตุผลว่าโจทก์ฟ้องเรียกร้องค่าชดเชยตาม พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 118 จึงกำหนดให้จำเลยรับผิดชอบดอกเบี้ยระหว่างผิดนัดในอัตราร้อยละ 15 ต่อปี ตาม พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 9 วรรคหนึ่ง โดยอาศัยอำนาจตาม พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.2522 มาตรา 52 นั้น เป็นกรณีที่ศาลแรงงานภาค 2 เห็นสมควรเพื่อความเป็นธรรมแก่คู่ความที่สมควรได้รับดอกเบี้ยตามกฎหมาย จึงชอบด้วย พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.2522 มาตรา 52 แล้ว ศาลแรงงานภาค 2 ฟังข้อเท็จจริงว่าการกระทำของโจทก์นั้นจำเลยไม่ได้รับความเสียหายและจำเลยมิได้มีส่วนได้เสีย ในผลกำไรขาดทุนในการขนส่งสินค้าระหว่าง ม. กับ บ. ไม่ปรากฏว่าโจทก์มีพฤติกรรม เข้าไปมีส่วนร่วมในการดำเนินงานไม่ว่าทางตรงหรือทางอ้อมกับ ม. อันเป็นลักษณะการ กระทำความผิดวินัยร้ายแรง จากพฤติการณ์ดังกล่าวถือไม่ได้ว่าโจทก์มีเจตนาทุจริตแสวงหาประโยชน์ที่มีควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายสำหรับตนเองหรือผู้อื่น การกระทำของโจทก์จึงไม่เป็นความผิดอาญาฐานฉ้อโกงอันจะถือได้ว่าเป็นการกระทำความผิดอาญาโดยเจตนาแก่จำเลย ตาม พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 119 วรรคหนึ่ง (1) เมื่อศาลแรงงานภาค 2 วินิจฉัย ให้โจทก์มีสิทธิได้รับค่าชดเชยไม่น้อยกว่าค่าจ้างอัตราสุดท้าย 180 วัน ของค่าจ้างอัตราเดือนละ 39,912 บาท คิดเป็นค่าชดเชย 239,472 บาท ตาม พ.ร.บ.คุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 118 วรรคหนึ่ง (3) แต่พิพากษาให้จำเลยจ่ายค่าชดเชย 239,432 บาท แก่โจทก์ ซึ่งไม่ตรงกับส่วน วินิจฉัยและไม่ถูกต้องตรงตามสิทธิของโจทก์ตามกฎหมาย อันเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้อง ด้วยความสงบเรียบร้อยของประชาชน แม้คู่ความไม่ได้อุทธรณ์ ศาลฎีกามีอำนาจหยิบยกขึ้นวินิจฉัยได้ ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 142 (5) , 246 ประกอบ พ.ร.บ.จัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.2522 มาตรา 31

คำพิพากษา

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องขอให้บังคับจำเลยจ่ายค่าชดเชย 275,526 บาท สิ้นจ้างแทน การบอกกล่าวล่วงหน้า 73,473.60 บาท และค่าเสียหายจากการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม 4,000,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยให้การขอให้ยกฟ้อง ระหว่างการพิจารณาของศาลแรงงานภาค 2 โจทก์สละสิทธิเรียกร้องใน ส่วนค่าเช่าบ้านหรือเงินอุดหนุนค่าที่พัก ค่าตอบแทนหรือเงินจูงใจเอ็มบีไอ (MBO) และเอ็มไอบี (MIB) ศาลแรงงานภาค 2 พิพากษาให้จำเลยจ่ายสินจ้างแทนการบอกกล่าวล่วงหน้า 63,859.20

บาท และค่าเสียหายจากการเลิกจ้างที่ไม่เป็นธรรม 239,432 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี กับค่าชดเชย 239,432 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 15 ต่อปี นับแต่วันฟ้อง (วันที่ 10 มิถุนายน 2552) เป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่โจทก์ จำเลยอุทธรณ์ต่อศาลฎีกา ศาลฎีกาแผนกคดีแรงงานวินิจฉัยว่า มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยประการแรกว่า ที่ศาลแรงงานภาค 2 พิพากษาให้จำเลยชำระดอกเบี้ยในส่วน of ค่าชดเชยอัตราร้อยละ 15 ต่อปี ขอบด้วยกฎหมายหรือไม่ เห็นว่า การที่ศาลแรงงานภาค 2 พิพากษาให้จำเลยชำระดอกเบี้ยของต้นเงินค่าชดเชยในอัตราร้อยละ 15 ต่อปี แก่โจทก์ โดยให้เหตุผลว่าโจทก์ฟ้องเรียกร้องค่าชดเชยตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 118 จึงกำหนดให้จำเลยรับผิดชอบดอกเบี้ยระหว่างผิดนัดในอัตราร้อยละ 15 ต่อปี ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 9 วรรคหนึ่ง โดยอาศัยอำนาจตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.2522 มาตรา 52 นั้น เป็นกรณีที่ศาลแรงงานภาค 2 เห็นสมควรเพื่อความเป็นธรรมแก่คู่ความที่สมควรได้รับดอกเบี้ยตามกฎหมาย ที่ศาลแรงงานภาค 2 พิพากษามานั้นจึงขอบด้วยพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.2522 มาตรา 52 แล้ว อุทธรณ์ของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามอุทธรณ์ของจำเลยประการต่อไปว่า โจทก์กระทำความผิดอาญาโดยเจตนาแก่จำเลยหรือไม่ เห็นว่า ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 341 บัญญัติว่า ผู้ใดโดยทุจริต หลอกลวงผู้อื่นด้วยการแสดงข้อความอันเป็นเท็จ หรือปกปิดข้อความจริงซึ่งควรบอกให้แจ้ง และโดยการหลอกลวงดังว่านั้นได้ไปซึ่งทรัพย์สินจากผู้ถูกหลอกลวงหรือบุคคลที่สาม หรือทำให้ผู้ถูกหลอกลวงหรือบุคคลที่สาม ทำ ถอน หรือทำลายเอกสารสิทธิ ผู้นั้นกระทำความผิดฐานฉ้อโกง..." เมื่อศาลแรงงานภาค 2 ฟังข้อเท็จจริงว่า การกระทำดังกล่าวของโจทก์นั้นจำเลยไม่ได้รับความเสียหายและจำเลยมิได้มีส่วนได้เสียในผลกำไรขาดทุนในการขนส่งสินค้าระหว่างบริษัทมหานครพนมทราสสปอร์ต จำกัด กับบริษัทบูรพาแก้วไกลขนส่ง จำกัด ไม่ปรากฏว่าโจทก์มีพฤติกรรมเข้าไปมีส่วนร่วมในการดำเนินงานไม่ว่าจะเป็นทางตรงหรือทางอ้อมกับบริษัทมหานครพนมทราสสปอร์ต จำกัด อันเป็นลักษณะการกระทำผิดวินัยร้ายแรง จากพฤติการณ์ดังกล่าวถือไม่ได้ว่าโจทก์มีเจตนาทุจริตแสวงหาประโยชน์ที่มิควรได้โดยชอบด้วยกฎหมายสำหรับตนเองหรือผู้อื่น การกระทำของโจทก์จึงไม่มีความผิดอาญาฐานฉ้อโกงอันจะถือได้ว่าเป็นการกระทำความผิดอาญาโดยเจตนาแก่จำเลย อุทธรณ์ของจำเลยข้อนี้ฟังไม่ขึ้น เช่นกัน ส่วนอุทธรณ์ข้ออื่นๆ ของจำเลยไม่ทำให้ผลคดีเปลี่ยนแปลง จึงไม่วินิจฉัยให้ อนึ่ง เมื่อคำพิพากษาของศาลแรงงานภาค 2 เกี่ยวกับค่าชดเชยในส่วนวินิจฉัยได้กำหนดให้โจทก์มีสิทธิได้รับค่าชดเชยไม่น้อยกว่าค่าจ้างอัตราสุดท้าย 180 วัน ของค่าจ้างอัตราเดือนละ 39,912 บาท คิดเป็นค่าชดเชย 239,472 บาท ตามพระราชบัญญัติคุ้มครองแรงงาน พ.ศ.2541 มาตรา 118 วรรคหนึ่ง (3) แล้ว แต่ในส่วนพิพากษากลับพิพากษาให้จำเลยจ่ายค่าชดเชย 239,432 บาท แก่โจทก์ ซึ่งไม่ตรงกับส่วนวินิจฉัยและเป็นการพิพากษาไม่ถูกต้องตรงตามสิทธิของโจทก์ ตามกฎหมายดังกล่าวข้างต้นอันเป็นปัญหาข้อกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับความสงบเรียบร้อยของประชาชน แม้คู่ความมิได้อุทธรณ์ ศาลฎีกาก็มีอำนาจหยิบยกขึ้นวินิจฉัยได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 142 (5) และมาตรา 246 ประกอบพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลแรงงานและวิธีพิจารณาคดีแรงงาน พ.ศ.2522 มาตรา 31 จึงเห็นสมควรแก้ไขให้ถูกต้อง โดยให้จำเลยจ่ายค่าชดเชย 239,472 บาท แก่โจทก์ พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยจ่ายค่าชดเชย 239,472 บาท แก่โจทก์นอกจากที่แก้คงให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลแรงงานภาค 2

องค์คณะ

ชัยรัตน์ เบ็ญจะมโน · นิยุต สุภัทรพาหิรผล · อีระยุทธ ทรัพย์นภาพร

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/1580/2559>